

Historia ya Falsafa

70 Husserl na Heidegger

Na Dkt. Arthur Holmes wa Chuo cha Wheaton

Ninazungumzia mtazamo wa Nietzsche kuhusu maarifa na ukweli na kuona jinsi anavyochukulia wingi kati ya mitazamo tofauti kuwa ni mwendelezo wa mielekeo mbalimbali ya kihisia, hatimaye inayoweza kupunguzwa hadi utashi wa madaraka kwa viwango tofauti, na kwamba ni mbinu hii ya Nietzsche ambayo ni mojawapo ya ushawishi mkubwa unaounda baada ya usasa wa kisasa na kwa jambo hilo wingi wa siku zetu. Na tulipokuwa tukijaribu kupata uzoefu na fenomenolojia na hasa Husserl, tulikuwa tukibainisha kwamba wasiwasi wake ni ukosefu huu wa msingi wowote imara wa sayansi, hisabati, mantiki, na aina nyingine yoyote ya maarifa ya binadamu. Na analaumu hili kwa uasili na falsafa ya uasili kwa jaribio lake la kuelezea maarifa ya binadamu kwa njia ya michakato ya asili tu.

Kwa hivyo unapata maelezo ya kihistoria, unapata maelezo ya kisaikolojia, anazungumzia historia na saikolojia, na bila shaka Nietzsche angekuwa mfano mkuu wa saikolojia, maelezo ya kisaikolojia ya madai ya maarifa ambayo watu hutoa. Mojawapo ya mielekeo mingine ya siku zake, ambayo anaikosoa, ni kazi ya mwanafalsafa wa kisasa wa Kanti ambaye tulimtaja wakati huo, nadhani, Wilhelm Dilthey, ambaye alikuwa na nia ya mitazamo ya ulimwengu ya kifalsafa na kuainisha mitazamo ya ulimwengu katika aina tatu, ambayo kila moja aliihusisha na kipengele fulani cha saikolojia ya binadamu. Ili upate, ukipenda, akili yenye mantiki, unapata akili inayozingatia thamani, unapata mtu binafsi anayejali kimajaribio, kwa kweli, mambo matatu ambayo Jaspers alikuwa akijaribu kuyaunganisha kwa upande wa kile kinachounda uhai wote halisi wa mwanadamu.

Naam, Husserl anachofanya ni kuona katika aina hii nyingine ya maelezo ya asili, ambapo, wakati anaweka msingi wa mitazamo ya ulimwengu katika roho ya mwanadamu, kwa kweli iko katika roho ya mwanadamu inayoeleweka kwa urahisi katika suala la aina fulani za kisaikolojia, na jinsi utakavyoshinda utegemezi wa uhusiano ikiwa ndivyo ilivyo. Kwa maneno mengine, kile Husserl anachotafuta si tu misingi mipya ya misingi mipya, bali msingi wa ulimwengu wote, kitu ambacho si tu akaunti ya tofauti kutokana na aina tofauti za kisaikolojia, kama ilivyo katika Nietzsche na Dilthey, bali ni kitu kuhusu muundo wa ulimwengu wote wa mwanadamu, ambao kwa nguvu yake kuna msingi wa ulimwengu wote. Hicho ndicho anachotafuta.

Sasa, moja ya malalamiko aliyo nayo katika muktadha huu huu ni kwamba mgawanyiko wa kitu-mhusika, ambao umetawala mawazo tangu Descartes, ukiomba kutengwa kwa kitu kutoka kwa mvuto wote wa kibinafsi katika mawazo yetu, mgawanyiko huo wa kitu-mhusika ni bandia sana. Baada ya yote, ikiwa unasema, najua kitu, huwezi kuelewa ni maarifa gani ikiwa unawakilisha tu kitu. Najua ni

kitendo cha mhusika, na ni kupotea kwa udhalimu huo wa kibinadamu, kupotea kwa uelewa wa kutosha wa roho ya mwanadamu, ambayo ndiyo inayosumbua falsafa ya asili na kwa hivyo ndio msingi wa kushindwa kwa udhalimu.

Kwa hivyo kile Husserl anataka basi ni, ukipenda, na hii ndiyo anayoiita, sayansi ya roho ya mwanadamu, au sayansi ya fahamu ya mwanadamu, sayansi ya I. Sasa, hiyo bila shaka ndiyo aina ya kitu ambacho Descartes alijaribu, angalau hapo ndipo Descartes alianza, lakini huku Husserl akirudi kwa Descartes, kurudi huko ni mwanzo wa shaka ya ulimwengu ambayo cogito hutoka, nadhani, kwa madhumuni ya Husserl, Descartes hakuwa na msimamo mkali wa kutosha katika hukumu yake iliyosimamishwa. Alisimamisha hukumu kwa kila kitu ambacho kinaweza kutiliwa shaka, lakini mara moja akaruka kutoka kwa I think hadi madai kwamba yeye ni kitu cha kufikiri. Kwa ishara hiyo fupi ya utambuzi, anaacha kabisa mada ya mwanadamu na hajachunguza kile ambacho ni cha ulimwengu kuhusu fahamu ya mwanadamu, I katika I najua.

Kwa upande mwingine, Immanuel Kant, katika kuuliza ni nini kinachoagiza na kuunganisha uzoefu wetu, maarifa yetu, aina nzima ya fahamu za binadamu, huja na nafsi isiyo ya kawaida, na kuzungumzia umoja wa utambuzi wetu, unakumbuka. Sasa, Husserl anaonekana kupata mwelekeo anaotaka kwenda. Kile Kant alichokiita ubinafsi usio wa kawaida, nafsi isiyo ya kawaida, nafsi isiyo ya kawaida, Kant, katika sehemu ya saikolojia ya busara ya ukosoaji wa sababu safi, anajadili, unakumbuka, unasoma, ulielezea, anajadili baadhi ya majaribio ya Descartes ya kufikia I, nafsi, na akaamua kwamba mawazo hayo ya kimetafizikia hayakuwa na msingi wa kutosha.

Husserl hakatishwi tamaa na kushindwa kwa Descartes. Basi, Husserl anachojaribu kufanya ni kurudi kwenye misingi ya Descartes na kuona kama anaweza, kutoka hapo mwanzo, kuibua kitu cha muundo wa ulimwengu wa ubinafsi wa kupita kiasi. Kwa hivyo, hilo linatupeleka kwenye hitaji la mahali pa kuanzia pakubwa zaidi.

Ninaweza kutaja hilo alipoombwa kutoa hotuba huko Sorbonne, ambapo kila mtu anapaswa kutoa heshima kwa Descartes. Namaanisha, yeye ndiye mwanafalsafa mlinzi, mtakatifu mlinzi wa falsafa ya Ufaransa. Alichofanya ni kutoa mihadhara inayojulikana kama tafakari za Cartesian.

Tafakari za Cartesian. Kuanzia na Descartes, kihalisi, na kujaribu kuelezea mbinu yake kuhusiana na Descartes. Basi, anachofanya ni kuzungumzia vipengele viwili vya mbinu ya fenomenolojia anayotaka.

Kwanza kabisa, kuweka mabano, ambayo ni kusimamisha hukumu tu. Aina ya kitu ambacho Descartes alifanya kuhusu vitu vyote vya mawazo na vitu vya utambuzi. Wakati mwingine anatumia neno eparchy.

Hilo ndilo neno ambalo wakosoaji wa Kigiriki walitumia kwa hukumu iliyosimamishwa. Kwa hivyo, kuweka mabano, kusesitiza hukumu, eparchy. Descartes alifanya hivyo kwa chochote ambacho kingeweza kutiliwa shaka kama sehemu ya mbinu yake.

Husserl haoni shaka kuhusu kuwepo kwa vitu anapoviweka kwenye mabano. Hajawahi kuhoji kuwepo kwake. Wasiwasi wake ni kwa nini hatuna ujuzi mzuri zaidi kuhusu mali zake.

Hilo ndilo jambo analolijali. Misingi ya maarifa. Kwa hivyo, katika kuweka vitu vya maarifa kwenye mabano, anaweka vigezo kwenye mabano kati ya vipande fulani vya maarifa.

Aina maalum za maarifa. Kwa kweli, wakati mwingine anasisitiza fahamu, zaidi ya maarifa, na huweka malengo yote ya fahamu kwenye mabano. Ufahamu wa kila aina, si tu fahamu ya uelewa fulani ulio wazi.

Hali zote za fahamu. Na anajaribu kufikia muundo huo wa fahamu wa ulimwengu wote. Maelezo yote, nadharia zote, tafsiri zote zimewekwa kwenye mabano.

Naweza kuongeza kwamba mwanzoni mwa kazi yake, alijaribu kudumisha mtazamo wa kinadharia tu. Hiyo ni kusema, bila kuhusisha vipimo vyovyote vya vitendo vya kuwepo kwa binadamu kama wanavyofanya wataalamu wa vitendo, katika kuzungumzia maarifa ya binadamu. Lakini, katika hatua za baadaye za kazi yake, alizungumzia hata kuweka mtazamo huo wa kinadharia katika mabano, ambao ni aina ya kitu bandia.

Kwa kutambua kwamba ninaposema najua kitu, unaona ninachojua ni kitu kama sehemu ya mtazamo wangu wa ulimwengu kwa ujumla. Njia ya jumla ninayoishi. Ninachojua, jinsi ninavyojua, ni kiungo katika Lebenswelt yangu.

Ulimwengu wangu ulio hai. Na anachotaka kufanya ni kupata I ya ulimwengu ulio hai, badala ya I ya maarifa ya kinadharia ya ulimwengu yasiyoeleweka. Kwa hivyo najua ufahamu wa kabla ya kisayansi.

Ninajua fahamu ya kabla ya nadharia. Hiyo ni kusema, najua fahamu ya maisha ya kawaida. Hilo ndilo analotaka kulielewa.

Sasa, hatua hiyo ya mwisho ya maisha yake ilisababisha jaribio la wanafunzi wake kufanya maelezo ya fenomenolojia, si tu ya kile ninachokijua, bali ya shughuli nzima ya I katika ulimwengu wa maisha. Na hiyo ndiyo aina ya kitu unachokipata katika wataalamu wa fenomenolojia kama Heidegger. Kwa hivyo unaweza kuona kwamba walitoka kwa Husserl katika hatua hiyo hiyo ya kuunganisha mtazamo wa kisayansi

wa kinadharia na kujaribu kufikia I ambaye yuko ndani ya ulimwengu kwa msingi wa kabla ya kinadharia, usio wa kinadharia.

Weka hilo kwa njia nyingine. Rudi kwenye mgawanyiko huu wa mada na kitu. Mwanasayansi wa asili hupuuza ubinafsi kwa maana ya Husserl na huzingatia tu kitu hicho, akitoa maelezo ya kisayansi ya jinsi maarifa hayo yanavyowezezekana.

Kwa upande mwingine, itakuwa kosa kuweka kitu kwenye mabano na kuzingatia tu mada kwa namna fulani ya kujichunguza. Kwa sababu katika ulimwengu wa maisha, kwa kweli, hakuna kitu kama mimi ninachokijua bila kitu cha maarifa. Kwa hivyo unachojaribu kusoma sio mada, sio kitu, kwa maana ambayo Descartes alisema, hiyo ni jambo la kufikirika, hilo ni jambo lililopanuliwa.

Hapana, unachojaribu kusoma ni kistari. Ndiyo, kuna uhusiano gani kati ya hivi viwili ambavyo tuna maarifa navyo? Kwa sababu najua kitu, najua ni kistari. Unaona ? Kwa hivyo ni muundo gani wa ufahamu wa jumla ambao maarifa ni jambo la kawaida? Unaona, hilo ndilo swali.

Naam, aina hiyo hiyo ya kitu inaonekana wazi kwa waumini wa udhanaishi wakati Heidegger anasema kwamba kuwepo kwetu, muundo, kuwepo kwetu kihalisi, unaona, si kiumbe cha faragha, kilichotengwa, kiumbe changu. Ni kiumbe kilichopo duniani, unaona. Na vivyo hivyo ni kweli katika kauli inayojulikana ya Sartre kwamba tumetupwa katika ulimwengu ambao hatujautengeneza wenyewe.

Kuna kiumbe duniani, hiyo ndiyo asili ya uwepo wa mwanadamu, hiyo hali , kuwa duniani. Kwa hivyo kosa la Descartes halikuwa tu kwamba hakuwa mkali wa kutosha katika shaka yake, katika mabano yake, halikurudi nyuma vya kutosha, lakini pia ilikuwa kwamba alifikiria mimi kama mimi aliyetengwa. Hiyo ni kusema, mimi ni mimi ambapo kuna au la kuna ulimwengu, unaona. Na hakujua kuna ulimwengu halisi hadi Tafakari ya 6. Kwa wakati huo wote, anaweza kuwa akifanya kazi mimi tu. Naam, Tafakari ya 3, ni Mungu na mimi, unaona.

Lakini kwa kweli hana msingi wa kubishana na nafsi zingine zenye kikomo hadi Tafakari ya 6. Una mwili, na kwa hivyo usomaji sawa katika suala la uhusiano wangu na mwili wangu na wako. Naam, ni aina ya sheria bandia sana. Na kile Husserl anachotafuta ni uelewa wa I kama ilivyo kwa uhalisia.

Mtazamo wa kinadharia wa Descartes lazima uwekewe kwenye mabano. Huwezi kuiondoa I kutoka kwa uhusiano wake halisi. Basi, tutasema nini kuhusu kistari? Kitu kidogo kama kistari.

Na jambo kuu ambalo Husserl anasisitiza, na hili mara nyingi huchukuliwa kama ugunduzi wake mkubwa, jambo moja ni makusudi ya fahamu. Makusudi ya fahamu. Sasa, kumbuka neno makusudi kama lilivyotumika katika enzi za kati za marehemu .

Inahusiana na marejeleo ya nje ya fahamu ambayo akili inayo katika kujua kitu. Mtazamo, maarifa, na hali zingine za fahamu ni vitendo vya kiteolojia. Matendo yanaelekezwa kwenye kitu.

Sasa, Descartes anatupa taswira ya fahamu kama mawazo ya kuburudisha tu ndani ya akili. Na mtazamo huo unaacha wazi kama kuna vitu vyovyote ambavyo mawazo hayo yanahusu. Ilhali kile ambacho Husserl anasema ni mojawapo ya sifa za ulimwengu, sehemu ya kiini cha fahamu ya mwanadamu, ni kwamba daima ni fahamu yake.

Ufahamu wa, wazo la, kujua hilo. Daima hurejelewa kwake. Ni mwelekeo.

Na hilo ni kweli hata katika kumbukumbu. Unarejelea nyuma, matarajio, unarejelea wakati ujao. Unamfikiria mshiriki fulani wa darasa ambaye hayupo, unamrejelea yeye.

Daima kuna hivyo. Wakati mwingine ni kitendo cha kutafakari. Kufikiria wazo hilo, unaona.

Lakini hii ndiyo asili halisi ya kitendo cha fahamu. Sio aina ya kitu kisicho na utendaji, jinsi Locke alivyoonyesha kupokea mawazo bila kufanya kazi, tabula rasa. Lakini ni aina ya kitu kinachofanya kazi.

Na hili ni deni lake kwa Kant, unaona. Kant alianzisha wazo la nafsi, nafsi inayojitambua, kama aina hai ya mjuzi ambayo kwa kweli huchangia katika maumbo ya uzoefu ambayo huiunganisha, kidunia na kianga. Na kisha kategoria zinazounganisha uelewa zaidi ya uzoefu.

Sasa, hiki ndicho Husserl anachomaanisha, kitendo hicho cha fahamu kinachofanya jambo fulani. Kinafanya nini? Na lugha inayotumika hapa kuelezea kile ambacho nia hufanya inaanzia katika mambo mbalimbali. Kwanza, inafanya kitu kiwepo kwangu.

Kitu hicho hakijitokezi kwangu bila kujali, kinafungua mlango, unaona. Lakini mimi, kwa, kama ilivyo, kuzingatia, kupata marejeleo hapo, kwa kuzingatia kitu fulani, kuweka akili yangu kwake, kuona tunachosema? Kuweka akili yangu kwake, kutoa umakini, na kutazama. Ninachofanya ni kukifanya kitu hicho kiwepo.

Ninaleta kitu ndani. Wakati mwingine hii husemwa kama kitendo cha kawaida. Ndiyo, kwa sababu katika kitendo cha kujua, mimi huufanya kitu hicho kuwa kitu, kitu cha kujua.

Kwa upande wa uhusiano wa kiima-kitu, hakuna kitu bila kiima. Kinawezaje kuwa kitu kama si kitu cha kiima fulani? Zaidi ya vile hakuna kiima bila kiima. Kinawezaje kuwa

kiima kama hakuna kiima cha kuwa na kiima fulani? Na kwa hivyo, kinachofanya ni kuunda kitu, kitu ambacho kwangu mimi ni, unaona.

Sasa, hiyo ni karibu Kantian. Katika kitendo cha kujua, kitu chenyewe huwa kitu kwangu. Katika kujua, nilijitengenezea kitu, unaona.

Naam, pamoja na uundaji wa mambo , ni kitendo cha kujenga. Kama ilivyo kwa Kant, ni umbo la wakati linalopanga uelewa. Kwa hivyo, asili ya kujua kwangu, unaona, huunda hali kwa ujumla, na kuiunganisha pamoja kwa ajili yangu.

Sio tu kitu kilichotengwa, bali mandhari yote ambayo yanahusiana kwangu . Maarifa yote, kwa maana hiyo, ni ya kujirejelea. Ni kama, hapa nimesimama, siwezi kuona kingine, kwa sababu kutoka mahali ninaposimama, naona yote katika mahusiano haya kuhusiana nami ambayo yanahusiana.

Ilhali, kwa mtazamo wako, inaweza kuwa tofauti, lakini inajenga. Kwa mantiki hiyo hiyo, ni kitendo kinacholeta maana. Ni kitendo kinacholeta maana.

Nadhani si Husserl sana anayetumia msemu huu, bali baadhi ya waandishi wa baadaye. Dhana ya msingi hapa ni kwamba chochote kile kitendo cha kujua hufanya, kwa kukiona kama kitu kwangu, mimi hukipa maana kwangu . Na kwa maana hiyo, mimi hukipa maana.

Jambo la kutatanisha ni kwamba nia na urejeleaji wake wakati mwingine huitwa kitendo cha maana, kwa sababu tu maana ya neno letu haina utata. Kwa sababu nikimaanisha kitu, namaanisha nini ninaposema, ni wewe ninayemaanisha, lakini ni wewe ninayemrejelea, ni wewe ninayekusudia katika ninachosema. Kwa hivyo maana moja ya maana inahusiana na urejeleaji, nia.

Maana nyingine ya maana ni, ndio, zaidi jambo la kuwepo kwa kitu ambacho hakina maana, au kukipa maana fulani ambayo kitakuwa nayo kwangu. Kwa hivyo, katika uzushi wa kuwepo kwa kitu, unapata wazo la kutoa maana. Kwa vyovyote vile, ni wazo la kupanga vitu , kupanga ulimwengu.

Ndiyo, fahamu si tulivu, bali ni hai. Fahamu si uwakilishi, inayobeba picha za kiakili za kile kilichopo. Sio uwakilishi, ni muundo.

Wazo, mawazo niliyonayo kuhusu jambo fulani yanalifanya liwe hivyo kwangu. Sio nadharia ya uwakilishi tu, bali nadharia ya kunakili. Kwa hivyo, nia ndiyo ufunguo wa jambo zima.

Ukisoma mengi kuhusu Husserl, utagundua haraka kwamba alitumia nguvu zake nyingi akijaribu kutengeneza mbinu hiyo na kuwaacha watu wengine waitumie. Huo

unaweza kuwa ni ujumlishaji kupita kiasi. Kwa mfano, anafanya uzushi wa ufahamu wa wakati.

Ufahamu wa wakati. Na wakati si kitu cha kawaida cha mawazo, chochote baada ya bara. Kwa sababu ikiwa wakati ni aina ya umoja wa ufahamu wote, ni umbo unalokumbuka la hisia ya ndani.

Lakini hata mawazo yetu ya hisia ya nje yanajulikana kwetu katika maana ya ndani, na kwa hivyo yanapangwa kwa wakati pia. Kwa hivyo ulimwengu wote kwangu umepangwa kwa wakati. Naam, anachojaribu kufanya hapo ni kufanya uzushi wa ufahamu huo wa wakati, ambao unaingia sana katika kiini cha kitu cha Kantian.

Kazi zake za awali, vitu kama Misingi ya Hisabati na Uchunguzi wa Kimantiki, ni majaribio ya kufanya aina ya fenomenolojia ambayo ingeweka misingi katika muundo wa ulimwengu wa nafsi ya hisabati. Hiyo ni kusema, ya mantiki. Unaona, misingi ya mantiki.

Kwa kweli, kitabu hiki kidogo cha Kant, cha Husserl, Fenomenolojia na Mgogoro wa Falsafa, kwa kweli kina insha mbili zake. Moja inaitwa Falsafa kama Sayansi Ngumu. Hoja yake ni kwamba hakuna sayansi nyingine iliyo ngumu kwa sababu hakuna hata moja iliyo na msingi wa msingi unaothibitisha mbinu ya kisayansi.

Hata mantiki haifanyi hivyo. Hisabati haifanyi hivyo. Kwa hivyo anaomba falsafa itakayoweka misingi hiyo.

Ya pili inaitwa, hebu tuone, jina lingine kamili, Falsafa kama Sayansi Ngumu. Hebu tuone. Niliandika.

Niliandika. Hebu tuone. Ndiyo, Mgogoro wa Sayansi ya Ulaya na Fenomenolojia ya Ulimwenguni Pote.

Sasa unaweza kuona anachokitafuta hapo. Mgogoro hauna misingi ya kutosha. Jambo zima liko hatarini kupata uhusiano.

Na uzushi wa kupita kiasi, ndiyo, uzushi wa nafsi ya kupita kiasi, ambao utasimamisha mchakato huo na kuanzisha misingi ya kutosha. Kwa hivyo hiyo ndiyo wasiwasi mkuu wa Husserl. Na iliwatia moyo wafuasi wote wa watu.

Imehamasishwa kwa ujumla wafuasi wa watu. Nakumbuka huko nyuma, ingekuwa lini? Loo, katika miaka ya 1960, nadhani ilikuwa hivyo. Nilihudhuria mkutano wa Jumuiya ya Fenomenolojia na Falsafa ya Uhai huko Yale.

Na mkutano huo, watu walipokuwa wamesimama katika ukumbi wa mkutano, watu wangekuja kwako, wakidhani kwamba ulikuwa na nia moja nao, na kushangilia kwa

sauti karibu ya kimasihhi kuhusu mradi waliohusika. Idadi iliongezeka kutoka mwaka jana. Inaonekana tunapata umaarufu.

Kitu cha aina hiyo. Roho halisi ya kimasihhi ndani yake ambayo ilikuwa ya kuvutia sana kuikamata shauku hiyo , ambayo ilikuwa karibu shauku ya kidini . Ilikuwa ya kuvutia kuona.

Hegel. Sitisha kutoa maoni. Hegel.

Husserl. Sitisha kutoa maoni. Swali.

Sawa, utagundua kwamba Stumpf yuko wazi kabisa kuhusu hili. Pia ni mzuri kwa Heidegger, kwa hivyo hakikisha unaitumia. Sasa, wacha nichukue hatua inayofuata kutoka kwa Husserl hadi Heidegger mwenyewe.

Na hapa katika Heidegger, huna uzushi wa kupita kiasi, uzushi wa nafsi ya kupita kiasi, bali uzushi wa kuwepo. Uzushi wa kuwepo. Heidegger hajishughulishi tena na kuanzisha aina mpya ya misingi.

Huo sio mradi wake. Tatizo la Husserl ni kwamba mchakato wa kuweka mabano haujakamilika. Ili kwamba huwezi kuondoa ushahidi wa kitu hiki, kile, au aina nyingine ya maarifa.

Na ishike kana kwamba iko wazi. Ni kama vile Heidegger anamwambia Husserl kile ambacho Hume alimwambia Descartes, au Locke, ambaye alikuwa amezungumzia kuhusu kuwa na wazo la nafsi halisi, hata zaidi ya mawazo yote maalum ya hisia na tafakari na kila kitu kingine ambacho tunakijua mara moja. Ambacho Hume alijibu, sijisikii kamwe bila wazo lolote .

Naam, ni kama Heidegger anasema vivyo hivyo kwa Husserl. Huwezi kushika kistari bila kitu. Huwezi kushika hali ya kukusudia bila nguo, bila nguo na vitu.

Na kwa hivyo analazimika kuachana na matumaini ya Heidegger kuhusu njia ya kuanzisha msingi fulani mgumu, msingi mpya. Kwa bahati mbaya, nadhani Heidegger yuko sahihi katika hilo. Inaonekana kwangu kwamba jaribio lolote unaloweza kufanya la kuwekea mabano dhana, marejeleo ya mabano kwa kitu fulani , litakuwa gumu sana.

Ni aina ya ufupisho, kufikiria uhusiano wa kistari katika ufupisho. Lakini asili ya kufikiria mawazo ya kidhahania, mawazo ya kidhahania, ni kwamba kila mara huondoa maelezo. Na maelezo kama hayo huwa ishara za kitu kikubwa zaidi kuliko hicho.

Kwa hivyo ugumu unaohusika hapo ni ugumu wa kufikiri kwa ndani ambao hauna sehemu ya marejeleo, ambayo hufanya lugha ya ishara yenye maana iwezekane. Badala ya kile Husserl anachofanya, Heidegger anapendekeza kufanya ni kutumia njia hii ya fenomenolojia ya kuelezea miundo ya vitu, kutumia hii kuhusu kuwepo kwa ufahamu, kuhusu kuwepo kwa binadamu, kwa fenomenolojia ya kuwepo kwa binadamu. Hiyo ni kusema, kile ambacho mbinu ya Husserl ilihusisha haikuwa tu mabano, bali pia hisia ya kipuuzi.

Eidetic inahusiana na mawazo, ambapo wazo, unakumbuka, lilikuwa neno la Plato kwa maumbo, maadili, ulimwengu, kiini. Kwa hivyo, hisia ya eidetic ni ufahamu wa haraka wa kiini hicho cha ulimwengu cha miundo ya ufahamu wa ulimwengu. Na kile Husserl alitaka kufanya ni kuelezea kile mtu anachopata, kile anachokiona, katika hisia hiyo ya eidetic, kama vile nia.

Heidegger anataka kufanya si kuzingatia muundo fulani wa ufahamu wa ulimwengu unaozingatia ujuzi wote, bali kuzingatia miundo ya ulimwengu ya kuwepo, ambayo huitwa kuwepo. Uwepo. Sasa, anachojaribu kufanya ni kutofautisha kategoria za vitu, kutofautisha kategoria za vitu kutoka kwa sifa za kuwepo za mwanadamu.

Hebu tuone sifa za kiulimwengu za kuwepo katika ulimwengu huu ni zipi. Uwepo hurejelea hali za mhusika katika ulimwengu huu. Ili kistari kisiwe uhusiano wa kujua, bali kiumbe katika uhusiano na sifa zote za kuwepo ambazo hilo linahusisha. Sasa, wakati huo huo, kwa vile hajaridhika na Husserl, pia ana matatizo na waumini wengine wa kuwepo.

Watu kama Nietzsche. Hata Jaspers. Anawarejelea kila aina yao.

Kwa sababu ya kile wanachofanya, anaita tu ufafanuzi wa kuwepo. Wanajaribu kufafanua jinsi tunavyohisi, jinsi tunavyopitia kuwepo kwetu. Ufafanuzi wa kuwepo kwetu.

Loo, wanaweza kuwa wanajaribu kushawishi uwepo halisi. Ufafanuzi na kushawishi uwepo. Kwa maneno mengine, wanachofanya ni kuacha shughuli yoyote ya kifalsafa ya kitamaduni.

Falsafa ya kitamaduni, kuanzia Wagiriki, ilihusu kuwepo. Herufi kubwa B. Sio tu kufafanua kuwepo kwetu duniani. Ili Wagiriki wapendezwe na mambo ya kizamani, mambo ya msingi.

Ukitaka, katika ardhi ya viumbe vyote. Unaona? Katika ardhi ya viumbe. Kwa hivyo Heidegger anataka kufanya ni kuangalia, oh, kwa bahati mbaya, ardhi hii ya viumbe vyote inajulikana kama Sein.

Kuwa yenyewe. Tofauti na kuwa kwangu. Kuwa yenyewe.

Na kuwepo kwetu, kuwepo kwetu duniani , ni Dasein. Sawa? Kwa hivyo Heidegger anataka kufanya maelezo ya kifenomenolojia ya Dasein, kuwepo kwetu duniani, ili kuona kama msingi wa kuwa, kuwa wenyewe, msingi wa kuwa unaonekana, unaona, upo kwetu katika Dasein yetu, katika kuwepo kwetu duniani. Je, tunaweza kupata uelewa fulani, ufahamu fulani wa msingi wa kuwa kutokana na kuchunguza kuwepo kwetu duniani? Kwa mfano, ana, hebu tuone , ana kazi inayoitwa Metafizikia ni nini? Hiyo ilichapishwa mwaka wa 1929.

Metafizikia ni nini? Ambapo anasema, bila shaka, ni kuhusu Sein, kuwa, badala ya Dasein. Na kisha anauliza maswali ambayo yana nyakati za kuwepo. Kwa nini kuna kitu badala ya kutokuwa na kitu? Swali zuri.

Kwa nini kuna kitu badala ya kutokuwa na kitu? Na anajaribu kunasa wakati wa kuwepo kwa swali hilo. Kana kwamba unaning'inia juu ya ukingo wa mwamba, genge lisilo na mwisho, na ukingoni mwa kutokuwa na kitu unauliza, kwa nini kuna kitu badala ya kutokuwa na kitu? Kwa maneno mengine, ninawezaje kuwa karibu na kutokuwa na kitu ? Je, ninaweza kuishi? Unaona. Kwa hivyo ukiangalia kupitia kuwepo kwa kitu, nini, hofu, hofu, uchungu, kuuliza inafunua nini.

Na vivyo hivyo katika baadhi ya maandishi yake mengine, mambo kama hayo. Lakini kazi yake kuu, iliyochapishwa mwaka wa 1927, inaitwa Kuwa na Wakati. Angalia jinsi kichwa hicho kilivyo muhimu.

Unaona, Kuwa na Wakati. Kwa hivyo jina ni Sein und Seint . Sasa kwa kuwa, hakika, anataka kuelewa asili ya kuwa.

Wakati, muda wa kuwepo kwetu, wa kuwepo kwetu kwa ufahamu katika ulimwengu huu, ndivyo vinavyoweza kufichua sifa za kuwepo kwetu na kuzichochea. Na kwa vyovyote vile, katika utamaduni wa Kantian, ni wakati wa kuunda kuwepo kwetu kwa ufahamu wa kitu chochote. Kwa hivyo ni nini basi kinachofunuliwa katika hili? Sasa, ninaposema katika utu wetu, kile kinachofunuliwa katika hilo, hasemi tunachoweza kuhitimisha kutokana nacho, mtindo wa Descartes.

Unaona, si kwamba anajaribu kuchukua uwakilishi wa kiakili na kufanya hitimisho la kisababishi. Hapana, lakini je, tuna ufahamu wa moja kwa moja wa msingi wa kuwepo katika ufahamu wa kuwepo kwetu? Unapofikia kilele, je, kuna kitu hapo? Hilo ndilo analouliza. Naam, mradi wake mkubwa katika Kuwa na Wakati wakati huo ulikuwa ni uzushi wa usanifu.

Nia yake ilikuwa kuelezea uwepo huu , miundo ya ufahamu wa ulimwengu, ya kuwa katika ulimwengu huu. Vipengele vya ulimwengu , kufichua miundo. Alikamilisha nusu tu ya mradi, sehemu ya kwanza, ambayo inahusiana na muda na uhai wetu, muundo.

Sehemu ya pili, ambayo ilihusu muda na kuwa yenyewe, Zein hakufanikiwa kamwe. Kwa nini isiwe hivyo? Naam, kwa kawaida husemwa kwa sababu alisadiki kwamba hii haikuwa njia ya kutumia, na kwa hivyo ilikamilika nusu tu. Swali linaonekana kuwa lilikuwa kama hili.

Hata ikizingatiwa kwamba kitu kama kuwa chenyewe kimefichuliwa katika fahamu zetu, tutatafsirije hilo? Tutaelewaje? Wakati unaweza kuwa muundo wa kuwa kwetu duniani, lakini je, ni muundo wa kuwa chenyewe? Hata hivyo, je, tungejua? Unaona? Na kwa hivyo anahisi kwamba tunahitaji kupata mbinu ya moja kwa moja zaidi kuelekea kuwa chenyewe. Na hapo ndipo alipogeukia njia za kuwepo zaidi, kama vile swali la kwa nini kuna kitu badala ya kutokuwa na kitu, au kurudi kwenye msamiati wote wa kabla ya kisayansi na kabla ya falsafa, kwa Kigiriki cha mapema, kabla ya kuibuka kwa falsafa, ili kuona kama kuna kitu kinachojionyesha katika lugha ya Wagiriki wa mapema. Na anafanya kila aina ya etimolojia za kuvutia.

Akijaribu kuelewa hilo. Kwa mfano, anajiuliza katika insha ndogo inayoitwa *On the Essence of Truth*, ukweli ni nini. Na etimolojia anayotumia inakataa mtazamo wa kawaida wa ukweli kama uhusiano kati ya mawazo na kitu, au kama Aquinas alivyosema, ulinganisho wa mawazo na kitu, unakataa hilo. Na kiitolojia anaangalia neno la Kigiriki *aletheia*, anasema kuna *alpha privative* inayokanusha, na hapa kuna neno la jiwe au mwamba.

Kwa hivyo ukweli unasema kitu kuhusu kutokuwepo kwa jiwe? Ndiyo, yaani mwamba, mawe yote yameviringishwa, na hapo unaweza kuona kilicho chini yake. Kwa hivyo, ukweli ni asili ya kitu kinachojionyesha. Hiyo ni kusema, kinachoonekana ni kiumbe kinachoonekana kwako katika wakati wako wa kuwepo.

Hilo ni kweli. Na cha kufurahisha, jinsi hilo linavyolingana na msembo wetu, wakati wa ukweli. Wakati wa ukweli.

Unaona, ambapo ulilazimishwa kufichua aina ya mtu uliyekuwa, ulijifunulia mwenyewe katika wakati huo wa ukweli. Hata hivyo, acha nirudi kwenye kuwa na wakati, na maoni machache kuhusu baadhi ya mambo anayofanya hapo, ambayo nadhani ni muhimu sana. Mojawapo ya mambo ambayo yanaonekana wazi mara moja ni kwamba katika kujaribu kuelezea *Dasein*, kuwa kwake duniani, kuwepo kwake kwa ufahamu, bila shaka, anatumia neno *I*. Ndiyo, kama yeyote kati yetu angefanya, yeye ni mtu wa kwanza.

Au labda neno wewe. Lakini anatumia neno mimi si kwa maana ya mtu wa kipekee, bali mimi anachukuliwa kama wa ulimwengu wote. Hiyo ni kusema, anatafuta vipimo vya ulimwengu vya *I-ness*, vya kistari.

Ujumla hapo, si upekee, bali ujumla. I ni ya ulimwengu wote. Sasa, unasema hiyo ni ajabu.

Sio kama umesoma Hegel. Kwa sababu katika Hegel, unachokiona ni kwamba I, mtu binafsi, ni mchanganyiko wa ulimwengu na maalum . Kumbuka, katika mantiki yake, unahama kutoka maalum, hapana , unahama kutoka kwa ulimwengu hadi maalum hadi mtu binafsi.

Kwa hivyo mtu binafsi ndiye ulimwengu ulioimarishwa , kile Hegel alichokiita ulimwengu halisi. Uwezekano wa ulimwengu wote, sifa za ulimwengu wote zilizoimarishwa ndani ya mtu binafsi. Kwa hivyo I ni ulimwengu wote.

Sasa, inaonekana kwangu hilo ni wazo muhimu sana. Kwa sababu ikiwa unajaribu kupata marejeleo ya ulimwengu mzima katika kukabiliana na utegemezi wa uwiano, wingi, na kadhalika, anachosema ni kwamba ingawa unaweza kumchunguza mtu binafsi, kuna kitu cha ulimwengu mzima kuhusu kila mtu binafsi. Hapana, ulimwengu mzima si tu ujumlishaji wa majaribio kuhusu maelezo.

Sio kitu unachokiona kutoka kwa mkusanyiko wa maelezo. Ni kitu kinachoonekana ndani ya maelezo. Ili uweze kusema kwamba kuna sifa fulani za kibinadamu za jumla za mawazo ya mifupa, ambazo hujitokeza kwa njia maalum kwa watu binafsi.

Kwa hivyo kiumbe chenyewe na mtu binafsi si vitu tofauti. Kiumbe chenyewe huonekana ndani ya mtu binafsi, ndiyo maana kiumbe kinaweza kuonekana ndani ya kiumbe chetu duniani. Kwa sababu chetu ni udhihirisho maalum wa kiumbe chenyewe.

I ni ulimwengu halisi. Anatumia neno facticity kuelezea uzoefu wa kuwa kama ukweli mtupu, usio na maana, kitu tu katika aina hii ya ulimwengu. Anatumia neno, yeye kwa mkono na zayn kuelezea hali ya kitu, ambacho ni chombo tu, chombo kinachotumiwa na wengine.

Kwa mkono na Zayn ni kuwa karibu, kitu kilicho karibu. Kipo tu ili kutumika. Na ni wazi, kwa uwepo wa binadamu, ni aina zisizo halisi za uhai.

Anatumia neno kuwepo kumaanisha uwezekano ulio ndani ya kuwepo kwa mwanadamu. Uwezekano ulio ndani ya kuwepo kwa mwanadamu. Uhuru wa kuwa ulio ndani ya kuwepo kwa mwanadamu.

Anatumia neno kupoteza na kuanguka kuzungumzia uzoefu wa kupoteza aina za uwezekano ambao uwepo wa mwanadamu unahusisha. Anazungumzia dhamiri kwa maneno hayo, na neno kuwa hadi kifo ni muhimu. Kana kwamba kuna nia katika fahamu zote, basi fahamu ya kuwepo kwetu, ya maisha yetu wenyewe, miongoni mwa mambo mengine, ni fahamu ya kuwa hadi kifo.

Muda unaisha kwa sisi sote. Sifa ya kuwepo huko, ikiwa ni hadi kufa. Anazungumzia mitzayn kama sifa nyingine ya ulimwengu wote.

Mitzyn ni kuwa pamoja kihalisi . Ndiyo, hiyo ni kabla ya kuwa peke yako. Sisi kimsingi ni viumbe vya uhusiano.

Uhai wetu wa ufahamu unahusiana kila wakati; utambulisho wetu unahusiana kila wakati na ule wa wengine. Mitzyn . Kama Lakini jambo mahususi ambalo linaweza kustahili kuzingatiwa ni kwamba anaangalia, jinsi anavyoangalia uelewa na lugha.

Kwa sababu hapa unapata mada hiyo ya baada ya usasa ikipitia tena. Uelewa ni njia tuliyonayo ya kuonyesha maana ya muundo wetu kwenye vitu. Ili kwamba katika uhusiano wa somo-kitu.

Kusema kwamba ninaelewa kitu ni kusema ninakitengeneza kwa mfano wangu mwenyewe. Ninakitengeneza kuwa kitu kwangu. Ninachora maana yangu juu yake.

Na kwa sababu hiyo, kujua na kutumia lugha ni njia tu za kuwa duniani. Hata hivyo, je, unaweza kuishi, kuishi, kuishi katika ulimwengu kama huu, mtu anauliza? Yote kwa kuielezea maana yake.

Maana yako. Na kwa kutaja vitu mahali ambapo jina huvipa maana unayotaka kiwe nayo, unaona. Na kwa kuzungumzia vitu hivyo kwa njia ambazo ni muhimu zaidi kwa kile wanachofichua kukuhusu kuliko kile wanachofichua kuhusu kitu hicho.

Kutafuta ukweli ni nini basi? Kutafuta ukweli ni kutafuta kufichuliwa kwa kuwa. Hakuna jiwe. Kutafuta kufichuliwa kwa kuwa.

Kwa hivyo utafutaji wa ukweli kuhusu kitu kingine chochote ni njia isiyo ya moja kwa moja ya kujihusisha na utafutaji wa kiumbe kinachojionyesha ndani ya kuwepo kwangu. Ninawezaje kuishi katika ulimwengu kama huu, unaona? Na kwa hivyo, inajionyesha katika matumizi yangu ya lugha, na kadhalika.

Kwa hivyo ana mtazamo huo wa baada ya kisasa kabisa. Na ni ule katika Heidegger, ambao unachukuliwa na Gadamer katika Ukweli na Mbinu yake, ambao ni mtindo wa kawaida wa hemenetiki ya kifenomenolojia ambao tutazungumzia baadaye. Naam, swali? Maoni? Utapata mtazamo sawa wa maarifa katika John Paul Sartre.

Sio katika kitabu unachosoma, bali katika kazi yake kubwa zaidi, ambayo, sambamba na Heidegger, inaitwa si Kuwa na Wakati, bali Kuwa na Utupu. Kuwa na Utupu. Sawa, sasa wakati mwingine ninataka kuzungumza kuhusu Sartre.

Je, ungeweza kuleta kitabu cha Sartre, Ubora wa Ubinafsi, pamoja nawe? Natumaini utakuwa umekisoma kwa mara ya kwanza. Nasema . kwanza kwa sababu nadhani itabidi ufanye michache ili kuelewa.